

Per les Rocoses a Jasper

Per Nuri Freixes Comas

Capítol 1

Quan he pujat al tren m'he acomodat en un seient al costat de la finestra i he col·locat les meves coses de tal manera que no molestessin quan algú s'assegués al costat. La gent ha anat entrant però per cada parella de seients només l'ocupava una persona. M'ha deixat astorada, però pel què he vist aixó és el costum; al cap de poques hores ja he antes el perquè. Mentre el revisor anava passant preguntant a on baixava cada passatger i s'ho anotava per avisar-lo més endavant, què diferent que seria de com com m'ho havia imaginat; travessar el Canadà en tren fent cada dia un tros de recorregut fins a algun poble o ciutat que em pogués interessar, baixar cap a mitja tarda i allotjar-me en algun lloc, estar-m'hi fins que em cansés i després tornar a agafar el tren, fos l'endemà al matí, la tarda o dos dies després...

De fet ja és fosc quan el tren deix definitivament la gran Vancouver. Ben aviat el tren llarguíssim trequetreja enmig de fosques boscúries que en prou feines deixen veure algun estel quan els passatgers comencen a prepara-se el jaç. Sense moure's del seu parell de seients un s'entafora dins del sac de dormir, l'altre s'acaba un entrepà, un altre es tapa amb una manta i un altre més enllà desplega un coixí gran d'aquells orellers i hi colga el cap. Jo per no ser menys em trec el mini sac de dormir, estiro els reposapeus de sota el seients, em faig un coixí improvisat i enfundant-me el sac em dispo a passar la nit en posició horitzontal lleugerament recargolada. Dormir no sé si dormiré però tampoc em costarà cap dur. Amb l'estricta economia que m'he imposat aixó sempre és una avantatge i, ben calculat, considerant que em queden uns vuit mil kilòmetres de tren, em podria estalviar unes quantes nits d'hotel, aixó si m'acostumo a dormir com una serp, és clar.

Em desperta una aturada. No sé el temps que fa que dormo. A fóra, un parell de bombilles fan llum a una caseta posada al mig d'una andana. Baixa una dona carregada amb maletes i un farcell. Un Pic-up la recull. No sé que fem parats perquè no es veu cap més moviment. Al cap d'uns vint minuts el tren continua el camí. Mentres marxem lleigeixo un nom en un cartell negre i el busco al llibret dels horaris i al mapa. Es l'estació d'un poble escampat per aquells entorns. Tot es fosc i negre intento tornar a dormir. Quan comença a clarejar el tren serpenteja entremig de muntanyes molt altes. Des de l'skyline i enmig de la boira es veu el pic Robson un dels més alts, d'uns quatre mil metres més o menys.

El tren s'atura. Ben aviat comença a passar per l'altre via un tren de mercaderies; vaig contant els vagons. No s'acaben mai. en conto més de cent! Sembla impossible que tot alló ho puguin estirar un parell o tres de màquines de gasoil. Per fi després de tantes muntanyes s'obre una vall. Han passat vint hores i ja som a Jasper.

Per les Rocoses a Jasper

Per Nuri Freixes Comas

Capítol 1

Jasper, junt amb Banff son els dos centres més coneguts de les Rocoses i son el punt de partida d'excursions i travessies. Es un dissabte . Decideixo quedar-m'hi tot i saben que no em podré moure d'aquí fins el dilluns al migdia quan torni a passar un tren el pròxim tren que va cap a l'est.

Hem cal buscar un lloc per estar-m'hi. Com en cada parada en una ciutat, des d'ara, deixo la maleta gran a consigna i m'emporto la petita amb lo necessari per passar els dos dies.

Jasper es una ciutat de quatre mil habitants envoltada de muntanyes que a mig maig estan encara cobertes de neu. Hi ha un parell de carrers que venen a ser el centre del poble, amb les botigues que s'acostumen a trobar en un centre de vacances.

Per les Rocoses a Jasper

Per Nuri Freixes Comas

Capítol 1

Tot passejant veig cartells d'aquells que indiquen perill amb la cara d'un ós i unes lletres que venen a dir Alerta! Perill. I a totes les botigues també hi ha uns esprais amb la cara de l'ós i que posa com ara "repel·lent pels óssos". De moment em penso que son per emportar-se de record, però al cap d'uns dies, quan vaig ser a Ottawa, vaig viure en una casa amb una noia que era d'aquí i em va dir que els esprais no eren "souvenirs" sinó que eren una veritable protecció contra els ossos, que a ella quan va començar a moure's sola per Jasper, el seu pare el primer que va fer va ser comprar-li un esprai d'aquests perquè el portés sempre amb ella ja que els ossos a vegades arriben fins a ben bé a tocar del poble.

Per les Rocoses a Jasper

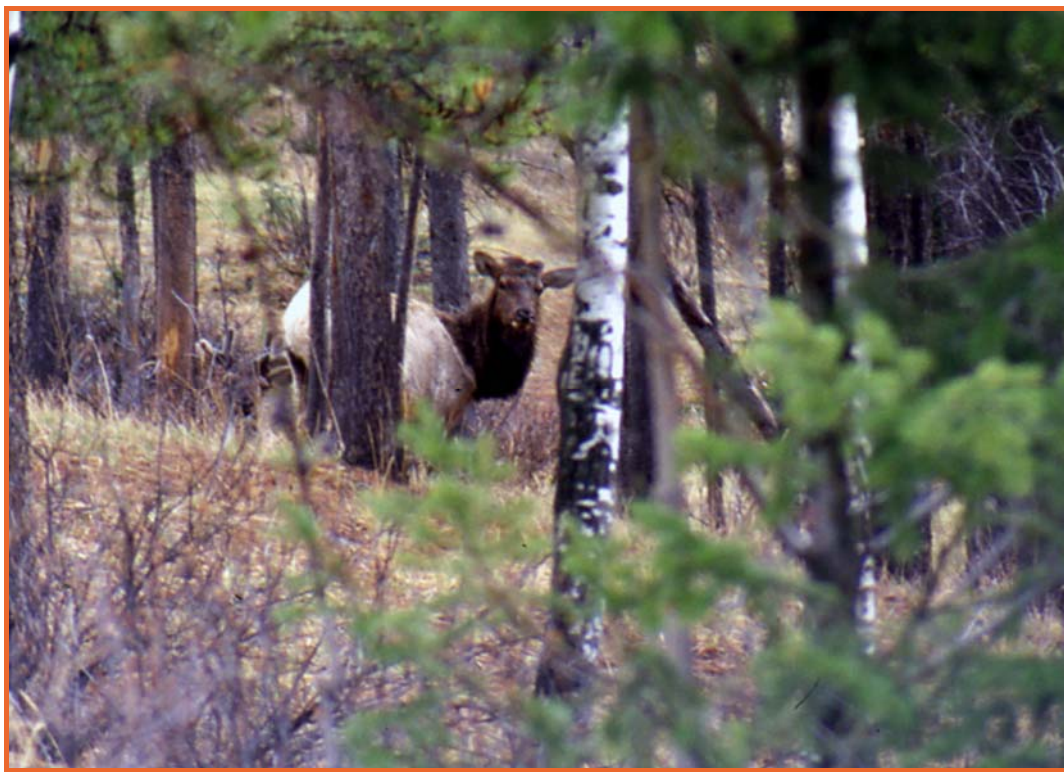
Per Nuri Freixes Comas

Capítol 1

En un altra botiga el venedor pregunta d'on sóc, li dic d'Espanya i ell diu ah! de Barcelona? Em fa molta gràcia, deu ser que la majoria de gent que ve per aquí es de Catalunya. Està núvol i encara que hi ha força claror es vespre i neva.

Pel dematí del diumenge em decideixo a fer una excursió a un llac que hi ha a uns quatre quilòmetres de la ciutat . No es prudent de fer-ho sola pel perill de trobar-te amb animals com l'ós, segons diu la guia que porto al damunt, però en tinc ganes i de debò em sembla que aquestes recomanacions son exagerades.

No fa ni cinc-cents metres que he deixat les últimes cases del poble i veig una cosa estranya. Amb el zoom intento veure que es. Està immòbil i penso que potser es una font amb una estàtua. M'hi vaig atansant sense deixar de mirar per l'objectiu . Hem quedo palplantada quan alló es belluga; reculo una mica entre mig dels arbres, a poc a poc.

Tiro una foto de l'animal. Es un animal amb una cara marró una mica estranya i un cos com a blanc. Em costa retirar-me doncs vull més fotos. Intento enfocar. Sento una remor de branques darrera meu. Em giro i a dos metres d'on sóc es belluguen una colla de cérvols que no havia vist . El cor em batega depresa i reculo controlant el pas per no posar-me a córrer fins que arribo a l'altre costat de la carretera. A mida que m'allunyo penso que sóc una mica poruga però, noi! Mai m'havia trobat tan a prop d'una manada de cérvols banyuts i d'unes mules estranyes que no conec. No trigo gaire a trepitjar el primer carrer del poble; decideixo que no tornaré a sortir sola d'excursió pels boscos del Canadà i faré cas de la guia que porto al damunt.

Voldria fer tantes coses. Anar em direcció a Banff, fins al Lac Louise, però no hi ha prou combinació de bus i m'hauria de quedar allà i tornar també l'endemà o al cap de dos dies; també podria fer una excursió organitzada encara que no n'hi ha gaires, però tot és caríssim., i tot es tan lluny! De fet m'hi trobo bé a Jasper; les muntanyes nevades, les volves de neu al cabell, el vent molt fred, la calma... Fa uns dies variats i la gent ben tapada surt al carrer al bo del dia, amb la canalla a jugar i fer competicions esportives.

Per les Rocoses a Jasper

Per Nuri Freixes Comas

Capítol 1

Em topo també amb un museu que explica com va sorgir Jasper; una barreja de l'interés per la ruta de l'or que porta al Yukon molt més al Nord i l'aprofitament de les pells. Tot és clar, amb el que comportava l'explotació dels primers pobladors, les tribus d'indis, els quals van anar desapareixent a mida que els europeus es feien amb aquelles terres. Em sorprèn que la història que es troba al museu no va més enllà dels tres-cents anys. Em fa estrany, acostumats com estem nosaltres amb les nostres històries mil·lenàries.

Ja som el dilluns, m'hi quedaria un dia més, però no es possible, ja que quedar-se vol dir quedar-s'hi dos dies més i em fa por tot el que em queda encara fins arribar al Quèbec. Recullo la maleta gran, faig que em segellin el Canrailpass, i torno a pujar el tren. Encara em queden un bon tros de Rocoses travessant el que de l'Alberta fins que no arribem a Les Praderies i Saskatchewan.